

Kacen Callender

KING EN DE
DRAKENVLINDERS

Vertaald door Annelies Jorna

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2022

Voor iedereen die liefheeft, wie of wat dan ook.
Het komt goed met ons.

I

De drakenvlinders leven in het moeras, maar het zijn er zo veel dat ik niet kan zien welke mijn broer is. Er zijn nog nooit zo veel drakenvlinders geweest in deze tijd van het jaar. Met z'n honderden, misschien wel duizenden bakken ze op boomtakken en rotsen in de zon, scheren ze over het bruine water dat opborrelt uit de modder en zoeven ze door de lucht, pronkend met hun spookachtige vleugels. Gelukkig in hun eigen drakenvlinderparadijs.

Ik wil het aan Khalid vragen, ik wil hem vragen: 'Waarom heb je voor drakenvlinder gekozen? Waarom geen coole leeuw of panter of wolf?' En als hij nog in het lijf had gezeten dat nu onder de grond ligt op begraafplaats Richardson, had hij me vast met die scheve grijns van hem een klap op mijn hoofd gegeven en gezegd: 'Laat me maar. Ik maak zelf uit wat ik wil zijn.' En ik zou hem niet tegenspreken, want hij heeft groot gelijk.

's Middags tijdens de lange, hete, zweterige terugtocht van school kijk ik altijd uit naar mijn broer als ik bij de *bayou* kom. Ik loop de zigzaggende zandweg

af tussen doornenstruiken met grote harige bladeren en bomen begroeid met mos en lianen, waar de cicaden hun lawaai maken en de vogels hun liedjes fluiten. Het is alsof die bomen me in de gaten houden. Alsof ze me een geheim konden vertellen wanneer ik bleef staan luisteren. Misschien zijn het geesten. Zoals mijn moeder zegt: 'Hier in Louisiana zijn overal geesten die je altijd in de gaten houden, dus denk na bij wat je doet.'

En dat is precies wat ik nu loop te doen. Ik schop steentjes weg die voor mijn voeten liggen en denk na over mijn broer en drakenvlinders en de wereld en het heelal, want het is best gek om te bedenken hoe nietig we zijn, in wat voor een lijf we ook zitten... maar dan hoor ik geknerp achter me. Ik draai me om, zie een witte roestbak naderen met een stofwolk erachter en ik ga aan de kant van de weg in de bruin verschroei-de berm staan, maar die oude pick-uptruck mindert vaart en houdt vlak naast me stil. De moed zakt me in de schoenen als ik de gast achter het stuur zie. Mikey Sanders.

Mijn broer zat bij hem in de klas. Mikey Sanders had de pest aan mijn broer. En mijn broer aan hem. Maar bijna iedereen haat Mikey Sanders omdat hij aan een moord heeft meegedaan. Niemand zegt het hardop uit angst voor zijn vader, niemand wil voor de rechter getuigen dat de oudste jongen van Sanders met drie andere moordenaars een zwarte man heeft doodgeslagen en hem daarna de hele bayou rond sleepte. Maar iedereen weet dat het slepen gebeurde met Mikey Sanders'

witte pick-uptruck. Dezelfde truck waarin hij nu vlak voor me zit.

Zijn gezicht is roodverbrand van de zon, hij heeft kleine blauwe oogjes en lichtblond haar, zo licht dat het net zo goed wit kon zijn. Hij rookt een sigaret, al is hij nog geen achttien, en hij draagt een keurig overhemd alsof hij net uit de kerk komt.

Mijn broer en Mikey vochten – en ik bedoel echte erop-of-eronder vechtpartijen. Mijn broer zei dat Mikey een racist is, dat Mikey hem uitschold met het N-woord en apengeluiden maakte en bananen op zijn tafeltje legde. Hij knoopte zelfs een T-shirt tot een strop die hij in Khalids gymkluisje stopte. Zo verbazend is dat niet, als je bedenkt dat Mikey Sanders de kleinzoon is van Gareth Sanders, die lid was van de Ku Klux Klan met hun witte lakens en puntmutsjes. En die Mikey Sanders zit nu naar me te kijken alsof hij overweegt om mij ook achter zijn truck aan te sleuren.

Het duurt een tijd voor hij iets zegt. Hij monstert me van top tot teen terwijl de motor ronkt en trilt, bijna net zo erg als ik sta te trillen op mijn benen. Zijn maten op de passagiersstoel en de achterbank zitten er doodstil bij.

Mikey gooit zijn peuk op de grond en maakt een smakgeluid. Ik schrik, en ik weet wat hij voor zich ziet: een bange wezel die het zowat in zijn broek doet. En ja, dat klopt als een zwerende vinger: ik ben zo bang als op de dag van mijn geboorte toen ik jammerend de wereld in werd geperst. Toen was ik bang voor

het leven en nu ben ik bang voor de dood.

Eindelijk doet Mikey zijn mond open. 'Rot van je broer,' zegt hij.

Ik hou me stil. Ik vraag me af of hij het meent of de spot met me drijft of gewoon vet vals doet.

Hij haalt zijn schouders op, alsof hij mijn twijfels heeft gehoord en het ook niet zeker weet. 'Wat doe je hier eigenlijk?' vraagt hij, en hij kijkt naar de bomen om ons heen.

Ik zeg nog steeds geen stom woord. Probeert hij uit te vissen of ik helemaal alleen ben? Wil hij erachter komen of hij niet wordt betrappt als hij mij ook vermoordt?

Hij kijkt weer naar mij, maakt die smakgeluiden. Er zal wel iets dwarszitten in zijn keel. 'We zijn op weg naar de stad.' Hij wrijft langs zijn neus. 'Meeliften?'

Er neemt iets bezit van me waardoor ik me weer kan bewegen. Ik schud één keer heftig en snel nee.

Mikey verschuift op zijn stoel. 'Weet je, jouw broer...' Ik heb geen idee wat hij had willen zeggen en hijzelf misschien ook niet, want hij kapt het af. 'Zie je later.'

En hij gaat, draait op de weg en racet uit het zicht in opwaaiend stof. Ik blijf staan waar ik sta, haal diep en hortend adem en wacht tot mijn hart rustig wordt. Wat zou mijn vader zeggen als hij me zo bang zag wesen? En mijn broer?

Ik weet wat mijn broer zou zeggen: 'Je hebt geen leven als je laf bent. Wie zich altijd verstoppt, leeft toch niet echt?'

Ik haal nog een keer diep adem en loop weer door.

De zandweg wordt verderop van grint, gaat dan over in bestrating en ik ben waar ik thuishoor. Ik loop in mijn buurt langs zilverkleurige aanhangers, langs lage huizen met betimmerde gevels en ramen geblindeerd met luxaflex en gordijnen. Roestende auto's en pick-uptrucks staan zinderend al het zonlicht van de wereld te vangen en verblindend terug te vonken naar mijn ogen. Het is heet. Het is al maanden nog heter dan anders in Louisiana, maar vandaag voelt het alsof de duivel is opgestaan uit zijn hellegraf. Onder het lopen zweet ik uit al mijn poriën, mijn sokken soppen en mijn shirt plakt aan mijn rug. Mijn rugzak is leeg, maar het voelt alsof er een ton stenen aan mijn schouders hangt.

Aan het einde van een lange weg staat ons huis, een beetje afgezonderd, met witte bladderende muren en een voortuin van verdord geel gras. Ik sjok de treetjes op en haal mijn sleutel uit mijn rugzak. Het was de sleutel van Khalid. Hij is van koper, met de kleur van een oude munt. Khalid pakte, met handen groter dan de mijne, dezelfde sleutel uit zijn tas nadat we van school naar huis waren gelopen onder dezelfde lucht, in dezelfde hitte, alles hetzelfde als toen, behalve dat Khalid er niet meer is. Hij deed de deur van het slot en we vielen samen de schaduw in, over elkaar heen struikelend om als eerste de afstandsbediening van de tv te grijpen. Khalid won bijna altijd de wedstrijd om te bewijzen dat hij winnen kon, maar hij liet me meestal toch kijken naar de programma's die ik wilde zien.

Vaag licht kiert door de vitrage voor de ramen. In

de woonkamer is bijna alles van hout – betimmerde wanden, houten plankenvloer – en de meubels zijn te groot voor de ruimte, met plastic over mijn vaders favoriete leunstoel. Mijn moeder zegt al jaren dat we de boel moeten opknappen en ze zal het ook wel van plan zijn geweest, maar tegenwoordig zit ze maar wat te staren, met haar hand onder haar kin – tot ze opschrikt en je met dat rare glimlachje aankijkt. Soms word ik gek van dat lachje. Ik weet dat het nep is. Zij weet dat het nep is. Waarom doet ze dan alsof?

Mijn moeder is nog aan het werk in het postkantoor en mijn vader op de bouwplaats, zodat ik alleen ben en mijn best doe om er niet aan te denken hoe Khalid languit op de bank lag en in slaap viel met zijn telefoon in zijn hand. Op de tv wordt een animefilm herhaald, en ik zit op Khalids plek op de bank voor me uit te kijken en te piekeren. Wat had Mikey Sanders willen zeggen over mijn broer?

Weet Mikey dat mijn broer een drakenvlinder is?

Het gebeurde bij de begrafenis. Wij zaten in de voorste bank van de oververhitte kerk. Iemand achter me moest huilen. De meeste mensen zaten zich met hun programmaboekje koelte toe te wapperen. Mijn vader had me altijd ingepeperd dat jongens niet huilen, maar die dag zat hij daar met een nat gezicht van het zoute water dat uit zijn ogen druppelde en van zijn neus en kin viel. Hij deed geen moeite de tranen weg te vegen, deed geen moeite ze te verbergen. Ik wist niet eens dat er zo veel water in een mens kon zitten – alsof hij een oceaan had verborgen onder zijn vel.

Mijn moeder klemde haar handen om een doorweekt zakdoekje op haar schoot en staarde met grote ogen, zonder één keer te knippen, naar de plek waar mijn broers vorige lichaam in zijn kist lag. Vaak vinden mensen dat een dode erbij ligt alsof hij slaapt, maar dat vond ik niet. Ik weet hoe mijn broer eruitzag als hij sliep. Hij droomde altijd, keek spottend of fronsend om iets wat ik niet kon zien, lachte hardop voordat hij zich mompelend omdraaide, praatte soms tegen me in zijn slaap. We deelden een bed in ons krappe kamertje, en ik gaf hem weleens een schop zodat hij zijn mond hield en mij ook liet slapen, maar af en toe ging ik overeind zitten, trok mijn knieën op tegen mijn borst en luisterde. Meestal sloeg hij wartaal uit of praatte hij zo zacht dat ik hem niet verstond – maar ook fluisterde hij over geheimen van het heelal. Het was alsof hij een uniek toegangsbewijs had gekregen tot een magische wereld in zijn dromen, al kon hij zich er niets van herinneren als hij wakker werd.

De jongen die daar in die doods-kist lag sliep niet. Hij was niet eens mijn broer. Hij was als de tweede huid van een slang, afgeworpen, vergeten en leeg op de grond. Ik was zo kwaad die dag. Waarom moesten wij daar zitten huilen om een afgedankte huid? Het was alsof je rouwde om de cocon van een mot. Hoe zou Khalid gereageerd hebben als hij ons daar had zien janken om dat oude lijf van hem?

Mijn broer kon in zijn slaap een compleet ander heelal binnenglijden. *We zijn allemaal gemaakt van licht.*

Dat is het enige waaraan ik kon denken op het moment dat het koor begon te zingen en een drakenvlinder door een raam naar binnen vloog – en ik weet dat de vleugeltjes razendsnel bewogen, maar ze leken gek genoeg te vertragen, met die kristallen lijntjes die trilden en glinsterden. De drakenvlinder met zijn groene lijfje en grote ogen zweefde rakelings langs me heen en hij streek neer op de rand van de kist.

Soms zat ik de hele nacht rechtop in bed te luisteren naar wat mijn broer te vertellen had over de andere werelden die hij zag.

Er is een paarse hemel, King. Er zijn paddenstoelen zo groot als bomen. Ik heb drakenvlindervleugels.

Ik moet op de bank in slaap zijn gevallen, want voor ik het weet buigt mijn vader zich met een zucht over me heen. Zijn halsketting bengelt tegen mijn wang en ik ruik het zoutige zweet van een dag hard werken terwijl hij aan mijn arm schudt.

‘Wat heb ik nou gezegd over slapen met de tv aan, huh?’ Zijn stem klinkt zacht, waardoor ik weet dat hij niet kwaad is.

‘Sorry, pa.’ Ik ga rechtop zitten. De tv staat al uit, de woonkamer is stil. Soms heerst hier de stilte van een kerkhof.

Mijn vader blijft nog even over me heen gebogen staan en laat zijn ogen aandachtig over mijn gezicht glijden. Ik kan zijn gedachten niet lezen, maar ik kan ze wel raden. Hij denkt dat ik snel volwassen aan het worden ben. Hij is bang dat hij mij ook zal verliezen.

Hij vindt dat ik op mijn broer lijk. Vaak denk ik dat ook als ik mezelf in de spiegel zie. Mijn gezicht verandert ineens zo plotseling dat ik schrik van mijn spiegelbeeld omdat er een spookjongetje in mijn kamer lijkt te staan, de geest van mijn broer zoals hij als kind was. Zwarte krullen, bruine ogen en bruine huid, donker 'met een vleugje Creools erin' zoals mijn moeder dat graag noemt.

Mijn vader zegt niets meer, laat mij zittend op de bank achter, verdwijnt aan het einde van de gang in zijn slaapkamer en doet de deur dicht. Hij ging kapot op de dag dat mijn broer stierf – er brak een stukje van zijn hart en zijn hersens, een deel van zijn ziel is kwijt en misschien voorgoed onvindbaar – en langzamerhand raapt hij de scherven weer bij elkaar... Als hij de waarheid kende – als hij wist dat mijn broer niet echt weg is – zou hij zich vast beter voelen.

Maar ik kan het hem niet vertellen. Ik mag niet tegen hem zeggen dat mijn broer een drakenvlinder is geworden, want Khalid heeft het me in mijn slaap verboden. Hij kwam net zoals hij anders bij me komt, zeker één keer per nacht – hij kwam zeggen dat een geheim soms beter geheim kan blijven, want niet iedereen is eraan toe om de waarheid te horen. *En dat geeft niet, King, zei hij, het is niet nodig dat anderen de waarheid ook kennen. Zolang jijzelf die waarheid maar in je hebt.*

2

Mijn naam is King.

Het is dus officieel Kingston, maar ik word King genoemd.

Kingston Reginald James.

Ik haat mijn naam. Die klinkt in andermans oren alsof ik mezelf heel belangrijk vind, al hebben we elkaar net ontmoet en kennen ze me niet. Vroeger, lang voordat mijn broer doodging, hebben mijn ouders me verteld dat ze me King noemden omdat ik niet mag vergeten wie ik ben en waar ik vandaan kom, dat ik voorouders heb die over een eigen land heersten voordat ze tot slaaf werden gemaakt en verhandeld, dat ik het bloed van goden in me heb... Zo zeiden ze het, en misschien zit er wel wat in, maar het verandert niets aan het feit dat iedereen me aankijkt alsof ik gek ben als ik zeg hoe ik heet.

Koning James.

Grapje zeker?

Ik doe mijn best om me niet zo verwaand te gedragen als mijn naam klinkt. Ik zeg alleen iets als me wat gevraagd wordt, ik let er goed op dat ik alstublieft en dank u wel zeg, hou voor oude dametjes de deur open

en draag hun boodschappentas bij het oversteken en ik spreek met twee woorden: 'ja meneer' en 'ja mevrouw', zoals ik heb geleerd. De meeste mensen denken dat ik de verlegenste koning ben die ooit op aarde heeft rondgelopen omdat ik nooit veel zeg, maar ik ben niet echt verlegen. Ik hou er gewoon niet van om veel te praten. Ik praat nog minder nu Khalid er niet meer is.

Zoals elke ochtend zet mijn vader me bij school af als hij naar de bouw aan de andere kant van de stad rijdt, en voor ik uit de truck kan springen doet hij wat hij tegenwoordig altijd doet: hij kijkt me zo indringend aan dat het is alsof hij de poriën in mijn vel telt om het aantal ervan in zijn geheugen te prenten. Misschien denkt hij er in die fractie van een seconde aan dat hij mijn broer ook altijd bij school afzette.

'Fijne dag, jongen,' zegt hij, en hij knijpt even in mijn schouder.

'Jij ook, pa.'

Hij aarzelt even. 'Ik hou van je.'

Dat heeft hij dus nooit eerder gezegd. Ik heb het niet één keer uit zijn mond gehoord. Nooit tegen mijn moeder. Nooit tegen mijn broer. Nooit tegen mij.

Mijn moeder zei het wel, voordat alles veranderde. Ze zei het als ze me knuffelde of welterusten wenste, zo'n 'ik hou van je' dat klinkt als het begin van een liedje of een lang gedicht, en ze lachte erbij – niet dat namaaklachje van tegenwoordig – waardoor ik zeker wist dat mijn moeder van me houdt en van me blijft houden, wat er ook gebeurt.

En Khalid, die zei het heel vlug en stoer, bijna als een privégrap van ons twee. *Love you, bro!* Hij zei het niet vaak, maar wel voordat hij een weekend naar Mississippi moest voor het voetbalkampioenschap en toen hij naar Washington DC ging met zijn debatingclub. Hij greep lachend in mijn haar en woelde de war-rige krullen nog meer door elkaar. *Love you!*

Maar mijn vader? Ik heb die woorden niet één keer uit zijn mond gehoord. Ik verstar gewoon als ik hem zo hoor. Ik kan er niets mee.

Mijn vader laat me los en kijkt de andere kant op zonder iets te zeggen. De motor draait nog. Ik glij van mijn stoel en sla het portier achter me dicht. Hij rijdt weg en ik sta daar alsof ik van plan ben wortel te schieten. Had ik het terug moeten zeggen? Het is raar om zoiets tegen mijn vader te zeggen. Niet omdat het niet waar zou zijn, natuurlijk hou ik van hem. Maar dat zeg je gewoon niet. Tenminste, hij en ik zeggen dat niet tegen elkaar.

Uit het niets word ik van achteren besprongen en ik val bijna voorover. Ik draai me met een ruk om.

‘Darrell!’

Hij slaat dubbel van het lachen. Darrell lacht altijd. Vroeger vond ik dat aanstekelijk, maar de laatste tijd wil ik alleen vragen wat er eigenlijk altijd zo grappig is.

Anthony komt eraan, met zijn rugzak aan zijn schouder. ‘Wat sta je daar?’ vraagt hij, en we lopen samen verder langs het basketbalveld en over het bruin-groene grasveld naar de bank waar iedereen zit voor de bel gaat. Nou ja, niet iedereen. Camille heeft be-

sloten dat deze bank alleen is voor de mensen die zij leuk vindt, en als een ander er probeert te gaan zitten snauwt ze dat ie op moet rotten. Aardig is anders, maar ik wil er geen ruzie om krijgen met haar, dus hou ik mijn mond en ga erbij zitten.

Oké, het rijtje: Darrell, die in lengte voor iedereen onderdoet maar met basketbal iedereen de baas is (en de anderen uitlacht als hij gewonnen heeft). Dan Anthony, die wit is en al veertien en waarschijnlijk de volwassenste van ons. Hij is blijven zitten omdat hij zijn huiswerk niet deed (hij heeft het te druk met zijn vader helpen bij het rivierkreeftvissen, zegt hij), maar hij kan ook goed luisteren en is nooit veroordelend of gemeen om niks. We hebben Breanna, langer dan de rest van ons, maar ik weet niet veel van haar behalve dat ze Camilles beste vriendin is. En Camille zelf, die zich het mooiste meisje van de klas vindt met haar lichte huid en ogen die niet bruin zijn... maar stiekem vind ik Jasmine mooier. Jasmines huid en ogen zijn zo donker als die van Lupita Nyong'o en ze heeft een bos haar die als een halo om haar hoofd staat. Haar amandelvormige ogen worden omzoomd door volle wimpers. Ze slooft zich niet uit om op te vallen. Dat vind ik nog het leukste aan haar.

Ze zit op de rugleuning van de bank, met haar All Stars op de zitting. Ik ga naast haar zitten.

'Oké?' vraagt ze, en ik vind het ook leuk hoe ze dat vraagt, omdat ze het niet bedoelt zo van: red je het wel nu je broer dood is? Ze bedoelt: je kunt me alles vertellen wat je kwijt wil als je er zin in hebt.

Ik zeg oké, en we raken aan de praat over onze favoriete animeseries, en Darrell komt er steeds tussen met zoengeluiden.

‘Kappen met dat irritante gedoe, Darrell!’ zegt Camille.

‘Ik doe niet irritant,’ gilt hij. ‘Dat doe je zelf!’

Ze zet haar handen in haar zij. ‘Top, Darrell. Heel ad rem.’

Darrell loopt paars aan, en je ziet zo dat hij op iets scherpers broedt. Camille trekt een gezicht. ‘Doe jezelf geen pijn, joh!’

Jasmine rolt met haar ogen, maar ze straalt uit dat ze zich net zo opgelaten voelt als ik. Kunnen een jongen en een meisje dan nooit bevriend zijn zonder dat iedereen er verliefdheid van maakt? Jasmine kijkt me aan alsof ze precies hetzelfde denkt.

Maar dan ga ik twijfelen: wíl Jasmine met me daten? Ik heb nog nooit verkering gehad. En Jasmine ook niet, denk ik. Als we elkaar leuk vinden, horen we dan te daten? Wat is het verschil tussen Jasmine leuk vinden als gewone vriendin en haar leuk vinden als vaste vriendin? En wat houdt verkering in? Moeten we dan zoenen en handjes vasthouden en sloupen op een schoolfeest? Misschien kan ik het Khalid vragen als we na school naar huis lopen – meiden zijn altijd gek op hem, zwermen om hem heen en vragen hem op date en...

En dan weet ik het weer, en een onzichtbare hand grijpt diep in mijn borst en klemt zo’n harde vuist om mijn hart dat het stil blijft staan.

De pijn moet van mijn gezicht te lezen zijn, want Jasmine fluistert: 'Gaat het wel, King?'

'Ja,' zeg ik, en ik bid dat ze er niet op doorgaat – ik wil geen aandacht, niet nu, niet terwijl de tranen achter mijn ogen prikken. Mijn gebed wordt verhoord, want Jasmine knikt en houdt erover op. Ik had me trouwens toch geen zorgen hoeven te maken over de anderen, die het te druk hebben met hun geintjes.

'Laat ze met rust, Darrell,' zegt Camille, en ze slaat tegen zijn arm. 'Je bent gewoon jaloers.'

Hij wijst op zichzelf met een zogenaamd beledigd gebaar. 'Ik? Jaloers?'

'Ja!'

Nu is hij echt beledigd. 'Waarom zou ik?'

'Omdat niemand jóú leuk vindt,' zegt Camille spottend. 'Oké, behalve Breanna dan.'

Breanna's ogen spuwen vuur. 'Wat? Echt niet... ik bedoel, ik vind hem niet...'

Er valt een lange, geladen stilte. Breanna grist haar rugzak op en maakt dat ze wegkomt. Darrell trekt een wenkbrauw op. 'Hoezo, Breanna vindt míj leuk? We zouden een lachertje zijn samen! Ze is veel te lang!'

'Nee,' zegt Camille. 'Jij bent veel te kort.'

Nu gaat Darrell pas echt los. 'Er zijn massa's kleine mannen, hoor. Bruno Mars. Kevin Hart...'

Jasmine schudt haar hoofd en staat op van het bankje. 'Dat was niet aardig, Camille.'

'...Aziz Ansari, en die gast uit de Harry Potterfilms...'

Camille schokschoudert. 'Nou en? Er gebeurt toch niets als ze haar crush voor zich houdt.'

‘Maar je moet geen geheimen doorvertellen,’ zegt Jasmine.

Camille knijpt haar ogen half dicht. Ze kan het niet hebben als ze tegengas krijgt. Maar Jasmine schudt alleen nog eens haar hoofd en zegt dat ze Breanna gaat zoeken. Ze holt weg, met de rugzak dansend op haar rug. Darrell laat zich naast me op de bank glijden en neemt haar plek in.

‘Breanna heeft echt geen crush op me,’ zegt hij. ‘Ze is toch veel te lang, King?’

‘Weet ik het.’ Ik voel de tranen nog branden in mijn keel. Ik slik ze weg, speel met de rits van mijn rugzak. ‘Waarom zou dat een punt zijn?’

Hij fronst. ‘Daarom. Tuurlijk is dat een punt. De jongen hoort langer te zijn dan het meisje.’

Ik hou niet van ruzies. Ik zeg niet graag iets als me niets gevraagd wordt. En ik snap dan ook niet waarom ik eruit knal: ‘Wie zegt dat?’

Darrell kijkt me raar aan. ‘Wat heb jij vandaag?’

Ik geef geen antwoord. Ik zie Anthony naar me kijken, maar hij keert zich om en zegt dat hij voor de les nog naar de bieb moet. Alleen Darrell, Camille en ik zijn er nu nog.

‘Tuurlijk is het een punt,’ zegt Darrell nog eens.

‘Hé,’ komt Camille ertussen, en ze gaat zitten. ‘Hé, kijk. Daar heb je die mafklapper Sanders.’

Ik blijf met de rits van mijn rugzak prutsen en reageer niet. Dit is een favoriet spelletje van Camille – de spot drijven met Mikey Sanders’ jongere broer, Sandy Sanders. Ik luister liever niet naar Camilles opmerkingen over hem.

‘Ha, die weirdo,’ zegt ze grijnzend. ‘Die witte deeg-sliert. Hij heeft geen KKK-laken nodig. Hij kan zó meedoen aan die bijeenkomsten van ze.’

Darrell ligt weer dubbel, al heeft ze het wel vaker gezegd.

‘En weet je?’ zegt ze, en ze kijkt ons aan. ‘Nina zegt dat Zach zegt dat hij Sandy gisteren in de bieb zag.’

‘Ja en?’ zegt Darrell.

‘En,’ zegt ze, heel nadrukkelijk en langzaam, ‘weet je wáár in de bieb?’

‘Geen idee,’ zegt Darrell ongeduldig. ‘Vertel nou maar.’

‘Hij keek bij de homoboeken,’ fluistert ze, bijna stikkend van pret.

Darrell buigt zich zo snel naar voren dat ik denk dat hij van de bank zal vallen. ‘Nee, wacht, echt?’

‘Ja, echt! Hij keek in een boek over homo’s.’

‘Ik heb weleens gehoord dat hij homo zou zijn,’ zegt Darrell. ‘Dat beweerde Lonnie vorig jaar. Dat die gast er zelf voor uitkwam, of zo.’

‘Neu-eu,’ antwoordt Camille. ‘Dan had ik het ook wel gehoord.’

Ik weet niet waarom ik het zeg. Ik weet niet wat me bezielt. ‘Ja,’ zeg ik, ‘hij is homo.’

Camille en Darrell kijken me aan.

Ik kan Jasmines woorden al horen – je moet geen geheimen doorvertellen – maar ik tuur weer op mijn rugzak en trek de rits heen en weer. ‘Heeft ie me zelf een keer verteld.’

Camille krijgt in mijn oor: ‘Had je me dat niet kun-

nen vertellen? Waarom heb je er niks over gezegd?’

Ik wou dat ik net als anders mijn mond had gehouden. ‘Het is toch niks bijzonders.’

‘Het is wél bijzonder als je er een bent, een...’ en Darrell zegt een woord dat ik van m’n leven niet zou zeggen, in geen miljoen jaar, hoe ik ook over homo’s denk.

‘En het is niet eerlijk als je erover zwijgt,’ zegt Camille. ‘Mensen hebben het recht om dat te weten.’

Ik moet me stilhouden, dat weet ik, maar: ‘Wat heeft een ander ermee te maken?’

De bel gaat. Darrell springt op van de bank. ‘Jij doet echt gestoord vandaag.’

Camille staat ook op en ze lopen weg, maar ik blijf waar ik ben. Doe ik nu gestoorder dan gisteren of eergisteren?

‘Schiet op, King!’ roept Camille achterom.

Ik kom overeind en zwaai mijn rugzak over mijn schouder. Onderweg zie ik Sandy Sanders aan de overkant van het veld naar me kijken – maar op het moment dat ik hem zie, gaat hij er als een haas vandoor en holt de school in.

Sandy is niet eens zijn echte naam. Hij heet Charles. Eigenlijk zou hij ‘Charlie’ genoemd moeten worden, zoals iedereen zijn broer Michael ‘Mikey’ noemt. Maar om de een of andere reden kleeft de naam Sandy aan hem, en zo kennen we hem allemaal. Hij haat zijn naam – niet Sandy, maar Sanders – om alles waar die naam voor staat in deze stad.

Dat was het eerste waarover we het kregen toen we

écht met elkaar gingen praten, niet meer alleen over hobby's en zo, maar over iets belangrijks. Dan was er nog het feit dat hij fan van anime bleek te zijn, net als Jasmine en ik, en het was ook nog eens zo dat Sandy en ik geen van tweeën een bloedhekel hadden aan onze stad, terwijl ieder ander hier zo snel mogelijk weg wil om in New Orleans of Atlanta of Miami te gaan wonen. We kregen het ook over persoonlijke dingen als we samen van school naar huis liepen. Wie en hoe we wilden zijn. Wat we wilden worden. We waren nog nergens zeker van, maar we hadden ideeën genoeg die we eruit flaptten zodra ze in ons hoofd opkwamen.

'Banketbakker.'

'Zeebioloog.'

'Techneut – apps coderen en zo.'

'Bijen houden.'

Ik moest lachen. 'Is dat echt werk?'

Hij haalde zijn schouders op, en zo gingen we soms urenlang door.

Maar de laatste keer dat ik met Sandy Sanders praatte was toen ik zei dat we geen vrienden meer konden zijn.

Daar moet ik nu steeds aan denken als ik hem zie.

Ik ben benieuwd hoe het geweest was als ik niet had gezegd dat we niet meer met elkaar om konden gaan. Misschien moet ik sorry gaan zeggen, zodat we na schooltijd weer samen naar huis kunnen lopen en doorpraten als vroeger. Maar ik kan geen vrienden meer met hem zijn, want dat heeft mijn broer tegen me gezegd.

Khalid had er eerst geen moeite mee, al wist hij dat Sandy de jongere broer van Mikey was. Maar op een avond, toen Sandy en ik in mijn tent zaten, hoorde Khalid toevallig wat Sandy mij te zeggen had. En nog diezelfde avond zei Khalid, lang nadat we het licht hadden uitgedaan, dat ik bij Sandy Sanders uit de buurt moest blijven.

‘Je wilt toch niet dat ze van je denken dat jij ook homo bent?’

Dat zei hij. En daarom ging ik de volgende dag meteen naar Sandy Sanders. Daarom zei ik tegen hem dat ik geen vrienden meer wilde zijn. En daarom kan ik niet meer met hem praten. Ik kan niet meer met Sandy omgaan nu ik weet dat mijn broer het niet goedvond.